

Пісня – осяйна зірка у житті Ігоря Нагорнюка

В одному з жовтневих номерів “НВ” ми з приємністю повідомляли про успішний творчий дебют 54-річного співака з Городища Ігоря НАГОРНЮКА у популярному музичному телешоу на телеканалі СТБ “Х-фактор”.

Нині ж хочемо ширше розповісти про талановитого земляка – його родовід, джерела любові до музики та пісні, шлях до високого визнання на столичній сцені. Пропонуємо інтерв'ю зі справді народним співаком. **- Ігоре Яковичу, розкажіть, будь ласка, коли вперше у вашій душі забриніла творча струна?**

- Свої перші пісні я почав співати в той час, коли пас корову за селом на канавах. Бачив, як неподалік група дітлахів доглядала за гуртом худоби на пасовищі. Хлопці спільно весело бавилися, а мені в ці хвилини було скучно. Отож я починав співати і так швидше минав час мого пастухування.

Хочу сказати, що в нашій багатодітній сім'ї, де виховалося десять дітей, завжди були в шані праця і пісня. Чудовий голос має старша сестра Зоя. Свій талант вона розвивала під час навчання у середній школі та Рівненському інституті водного господарства і природокористування. Сестра була солісткою відомого дитячого хору “Рівненські дзвіночки”. Тоді її звали “наша Аннушка”, напевно, тому, що м'який і ніжний голос дівчинки чимось нагадував спів всесвітньовідомої польської співачки Анни Герман.

Отож Зоя, коли приїздила додому на канікули, особливо зимові, вчила нас, братів і сестер, співати колядки, щедрівки та народні пісні.

Досить потужний оперний голос мала сестра Неля, гарно співав і грав на саксафоні брат Юрій.

Вже у зрілі літа, коли ми з'їжджалися у рідне Голубне, звідки я родом, то нашими найщирішими гостями були пісні, бо всі ми любили співати. І, взагалі, у нашій дружній багатодітній сім'ї завжди панувала атмосфера поваги до батьків і всіх дорослих, толерантності, взаємодопомоги і християнської вселюбові. Тому я переконаний: якби у світі все так відбувалося, як у нашій сім'ї, то завжди були б мир, спокій і благодать на землі.

- Я так зрозумів, що з роками ваша дружба з музикою і співом ставала міцнішою.

- Безперечно. Навчаючись у Костопільській школі-

10 травня у Київ. Я був вражений і шокований цим повідомленням. Отож підготував п'ять “мінусовок” (записів музичного супроводу) і за допомогою А. Н. Убогого відзняв відеоролик.

У визначений день разом з групою підтримки, в яку увійшли дружина Марія Марківна, племінниця та сестра Зоя, прибув у столицю. І, як на зло, в мене, чомусь, заболіло горло, що мене серйозно стурбувало і дещо засмутило. Адже треба було співати на повний голос... Та рідні мене підбадьорили, напоїли теплим чаєм і я

дачами. Дякую вам за об'єктивну оцінку і підтримку!”

На такому душевному піднесенні я став на коліна і поцілував сцену, на якій здійснилася моя давня мрія. А потім були обійми, поцілунки і вітання рідних, інтерв'ю журналістам.

Далі переможців першого туру на 2 липня запросили у творчий табір, який розмістився на базі Київського політехнічного інституту. Нас зібрали і повідомили, що після прослуховування з 250 співаків 200 поїде додому. На виконання пісні виділяли 30-60 секунд. Я проспівав частину твору Вінника “Як жити без тебе” і потрапив у число п'ятдесяти щасливчиків, які залишилися для подальшого прослуховування. Потім при порожній залі перед суддями ми знову співали по два куплети вибраних нами пісень. З п'яти десятків конкурсантів для подальшої участі відібрали лише дванадцятьох. А тим, що не пройшли, сердечно подякували за участь і вручили гарні пам'ятні подарунки від відомої косметичної фірми “Єва”. Таке завершення співочих змагань аж ніяк не засмутило мене, бо я, все таки, здійснив свою велику мрію, що надихає мене і надалі займатися творчістю.

- До речі, Ігоре Яковичу, ви якось непомітно кілька років тому з'явилися у мистецькому співтоваристві нашого району, яскраво засвітилися своїм непересічним голосом перед глядачами. Як це сталося?

- Коли я відчув, що вже виспівався, то звернувся до працівників районного будинку культури з пропозицією, аби вони мене залучили до участі у культурницьких заходах. Вони з приємністю відгукнулися на це і з тих пір я виступаю в різних концертах, беру участь у фестивалях. Від цього отримую велике душевне задоволення. Крім цього, вже другий рік відвідую репетиції аматорського народного духового оркестру РБК як саксафоніст.

Помітним етапом у моїй творчості стало створення співочого дуету “Зачаровані слова”, в якому я виступаю разом з талановитою співачкою Вікторією Драганчук з Кам'янки. В нашому репертуарі близько трьохсот сучасних і українських народних пісень. Ми вже успішно дебютували, зокрема, під час цьоголітнього святкування Дня незалежності України в Березному. Наш виступ привітно зустріли численні глядачі.

- Давайте плавно перейдемо від творчих справ

інтернаті, брав активну участь в художній самодіяльності, часто виступав перед учнями і педагогами, а також на районній сцені. Зокрема, в дуєті з Віктором Тютіновим ми займали перші місця в місцевих конкурсах і фестивалях. Пригадую, як у восьмому класі для школи закупили дві гітари, тоді я так був захоплений цим музичним інструментом, що два тижні щодень вчився гри на ньому, і хоч позбивав струнами пальці, але вже міг собі акомпанувати під час співи. Саме тоді в мене відбувалася мутація голосу. В цей важливий перехідний період мені потрібно було на певний час не займатися співом. Але, на жаль, я не знав таких деталей і продовжував виступати. В результаті багато років я не міг повноцінно співати. Бувало, коли грав з хлопцями на весіллях, адже я був хорошим ударником, то пробував й співати, але після виконання 2-3 пісень мій голос помітно слабшав, сідав...

І лише тоді, коли я зі старшим братом Юрієм почав їздити на заробітки у сусідню країну, то там почав ходити в зали, де працювало караоке. Платив за це чималі гроші і виспівувався, згодом відчув у собі досить потужний голос. Навіть під час перебування на піврічних курсах у Вінниці, куди мене направили з Березнівського пожежного підрозділу, я шукав можливості пограти і поспівати у якомусь місцевому гурті.

- Ви багато десятиліть йдете по життю з музикою у серці. Хто для вас, Ігоре Яковичу, був авторитетом на сцені серед виконавців популярних пісень?

- У зрілому віці я починаю в творів відомого у свій час російського співака Серова, адже мій голос, на думку близьких та знайомих, трохи співзвучний його голосу. А ще я виховувався на манері виконання та сценічній культурі таких відомих співаків і композиторів як Мозговий, Ротару, Дворський, Гіга, Бобул та інших.

- А зараз давайте повернемося до подій піврічної давності. Як ви опинилися на сцені музичного шоу "Х-фактор"?

- Про це я давно щиро мріяв. Останні чотири роки не пропускав жодної телепередачі, в якій демонстрували виступи учасників шоу "Х-фактор", "Голос країни" та "Україна має талант". В такі хвилини мені дуже хотілося бути серед них. Але я чомусь побоювався зробити вирішальний крок. І лише в нинішньому році навжився подати заявку на участь в попередньому прослуховуванні співаків для участі у "Х-факторі", яке проходило в Рівному 16 березня. Участь в ньому брало приблизно 250-300 претендентів. Я серед них був найстаршим за віком. Пропівавши членам журі два куплети з пісні І. Бобула "А вже осінь прийшла у мій сад", я поїхав додому чекати результатів прослуховування. Хоча, відверто кажучи, не вірив у позитивну оцінку мого співу. Тож як було несподівано і приємно, коли мені 28 квітня зателефували з телеканалу СТБ і запросили приїхати на кастинг

відчув справжнє полегшення. Так сталося, що я потрапив у першу п'ятірку, яка відкривала виступи учасників кастингу. Перед цим з нами більше години спілкувалися журналісти, брали в нас інтерв'ю, працювали гримери. Це було хвилююче, незвично і приємно.

І ось настала така жада-на і неповторна мить, коли мене запросили на сцену. От тоді я вкотре переконався, що над нами є вища сила. Бо, подумки помолвившись, я відчув, як з волі Божої мені відпустило горло, тобто з'явився на повну силу природний голос. Це додало мені впевненості. Хоч не думав про перемогу, а лише хотів виступити так, щоб не осоромитися на всю Україну. Отож прямую чорним коридором на осяяну сцену, а серце - у п'ятках. А ще більше захвилювався, коли постав перед поважним журі в складі відомих грандів української естради Данилка, Шурова, Каменських і Вініника. Вони побачили, що я дуже хвилююся і делікатно заспокоїли. Відчувши таку підтримку, натхненно виконав пісню С. Гіги "Цей сон". В той час я дійсно відчував себе у солодкому сні і був десь за межами реальності. Адже почув незвичне звучання свого голосу, відчув таку неймовірну акустику та шалену підтримку глядачів.

Першим оцінив мій виступ Данилко: "Браво, Ігоре! Я щиро тішусь за вас". Ще два "так" я отримав від Шурова і Каменських. А коли дійшла черга до Вініника, він встав з-за столу і покликав мене до себе. Дивлячись щиро мені в очі, сказав: "Слухаючи пісню у вашому виконанні, я від задоволення бив ручкою по столі так інтенсивно, що поламав її" ... І тут він зробив паузу, я стояв у тривожному чеканні, бо для мене був важливий вердикт цього визнаного метра української сучасної пісні. Він посміхнувся і вимовив таке жадане слово: "Так!".

Мене переповнила радість, душа захилялася від хвилі щастя і задоволення. Тож я сказав: "Я не знаю, що буде далі, але для мене важливе ваше визнання і підтримка. Я вже переміг, бо безмежно радий, що у свої 54 роки стою на цій сцені перед такими відомими шанованими артистами, перед такими добросердечними гля-

до побутових. Розкажіть, будь ласка, коротко про свою сім'ю.

- Відразу скажу, що я щиро радію за свою хорошу і дружну родину. Разом з дружиною за підтримки рідних ми звели новий світлий дім, в якому виховали гарних, працюючих і талановитих синів Олександра та Владислава. Старший з них вивчився на юриста, молодший закінчив музичну школу по класу фортепіано і лісовий технікум. Хлопці нині, як кажуть, пішли на свій хліб. Ми, батьки, щасливі цим, а ще неповторним сонечком світить у нашу долю улюблений внучок Святославчик, якого подарували Сашко і його дружина.

- І, насамкінець, Ігоре Яковичу, поділіться своїми творчими планами.

- Як і раніше, осяяною зіркою у моєму житті буде пісня. Тож співатиму для глядачів і слухачів про найсвітліші людські почуття, нашу Україну, її красу і долю. І, якщо все надалі складатиметься добре, то наступного року обов'язково подам заявку на участь у співочому телешоу "Голос країни".

- Дякую вам, шановний Ігоре Яковичу, за цікаву розмову і бажаю нових успіхів на районній, обласній та столичній сценах.

- Спасибі й вам за такі сердечні побажання.

Інтерв'ю взяв Павло РАЧОК.